

אישית כלפי כמה מהכתבים שנטלו חלק בשיתה.

יצחק רבין סובל עדיין מהטראומה של העימות האחרון שהיה לו עם העיתונות הישראלית בנושא צירינגוטור על הסור דות המדיניים. נראה שהוא עדיין לא סלח לעיתונות הישראלית על שהיה גאלץ לסגת בנושא זה. משום כך, הוא כלל בדבריו התקפה ישירה על הכתבים הישראליים בווינגוטור, אותם האשים בכתיבה מזיקה ובהיותם כלי־שרת בידי גורמי מים עוינים לישראל במימשל האמריקאי. הפכתם למכשיר לזריעת מבוכה בישראל, האשים רבין את הכתבים, במגזין לים אותם גורמים בלתי חשובים במחלק לקת המדינה הרוצים לרפות ידיים בישראל כדי ליצור אווירה של מצב חמור ביחסים ולגרורם לאווירה קשה בארץ כדי ללחץ על ישראל לויתורים.

את המעידה הראשונה שלו בשיתה עשה רבין בנושא המדיני. הוא האשים את קיסינג'ור בלא פחות ולא יותר באשר במעשה בלתי מדיני. הוא התייחס אל הצעתו של קיסינג'ור לקיים ועידת־הכנה בלתי פורמאלית לקראת ועידת־לונדון, כאל גימיק בלתי רציני וחסר משמעות שאינו מיועד למלא כל מטרה.

אולם הכישלון הגדול, שגרם לסערה, אירע בעת שרבין התפרץ בדיווח על נושאי הרכש הביטחוני.

בעת שנשאל על מידת הצלחתו בשיחותיו בנושאי הרכש, פתח רבין בהתייחס קשה גלויה וחסרת־תקדים על מערכת הביטחון הישראלית. הוא טען כי "רשימת מות־הרכש" שהוגשו בעבר לאמריקאים לא היו תודת־כבוד למדינת־ישראל... הן היו מפתחות וכללו אביזרים שאינם חיוניים למילחמה ולא יקבעו את עוצמתה הצבאית של ישראל.

"תודה לאל", המשיך רבין ודיווח, "הצלחנו לתקן את זה."

רבין גם לא חסך עקיצה אישית משר הביטחון שמעון פרס. ברמזו לכך שבכל ביקורו של בושינגטון מנסה פרס להתיר ימיר כאילו השיג הישגים חדשים בתחום הרכש, אמר רבין בוליוול מופגן: "כל ישראל הגיע לושינגטון מודיע שהוא קיבל נשק - והאמריקאים נהנים מזה."

זה היה האות. העיתונאים שנכחו כי פגישה הביטו זה בזה כמי שאינם מא-

רבין בעת שאמר אותם. רק אחרי שהר ברם התפרסמו וגרמו למהומה רבתי הן בישראל והן בארצות־הברית, ניסה רבין להיתמם ולהעמיד פנים כמי שאינו מבין על מה כל המהומה. לא היה שום דבר חדש במה שאמר רבין, התמרמרו אנשי הצר, הדברים היו ידועים. והיו מהור מה על מאומה."

הגזמה

בסעיפים הקטנים

גופם של דברים היה הצדק עם יצחק רבין בכל מילה שאמר. הוא ביטא פשוט התמרמרות שהצטברה בו במשך תקופה ארוכה נוכח מעללי מערכת הביטחון. הדברים לא הסתברו לו בביקורו הנוכחי בווינגוטור והיו ידועים לו מזה זמן רב.

מאז הסכמי־הביניים עם מצריים, כאשר האמריקאים הביטחו תמיכה כספית וצבאית מאסיבית לישראל בתמורה, נוצרה במערכת הביטחון תחושה שהנה סוף־סוף נולד צה"ל דוד עשיר, שימלא את כל מחסורו. ההכרה שכל מה שמקבלים מהאמריקאים אין צורך לשלם עבורו, גרמה להתערערות כל מה שהיה מקובל עד אז לגבי סדר עדיפויות וסולם החשיבות.

וכך, בצד כלי־מילחמה חיוניים שנכחו ללו ברשימות הרכש עבור צה"ל, נכחו ללו גם אביזרים בעלי חשיבות שולית. לא צה"ל לא היה זקוק להם. צה"ל זקוק לכל דבר, ממתס־קרב ועד לשרוץ־נעל עבור חיילי־הרגלים. אבל למרות אה רשימות הרכש שהוגשו לאמריקאים אי אפשר היה להשתחרר מהרושם שהם נערכו בהרגשה כי "צריך לחסוף מהאמריקאים כל מה שאפשר כל זמן שאפשר."

באופן עקיף אחראי לכך גם יצחק רבין עצמו. כמו כל אחד משרי ממשלתו, כיוון שלממשלת רבין אין כל יעדים מדיניים ברורים, אין למערכת הביטחון שום יעדים איסטרטגיים, שכוונתם לתרום לשיגת היעדים המדיניים. בהיעדר יעדים איסטרטגיים מוגדרים, לא ניתן לערוך תוכניות הצטיידות מדייקות ומפורטות שיהיו כפופות למה שמכתוב היעד האיסטרטגי. באין תוכניות מוגדרות, רק טבעי הוא שחוטפים מכל הבא ליד, כדי שבשעת הצורך אפשר יהיה לשלוף מהמלאי כל דבר ולהתאימו לתוכנית מאולתרת שתענה על צורך מודמן.

16, להוות את המרכיב העיקרי של הרכש הישראלי בתקציבי השנים הבאות.

אבל הוויכוח בין רבין למערכת־הביטחון בראשותם של פרס והרמטכ"ל, מורט גור, אינו נוגע לסעיפים הגדולים, אלא דווקא לסעיפים הקטנים, שלדעת רבין ויועצו אריאל שרון, היתה בהם הגזמה רבה עד למינויו של האלוף ישראל טל כעוזרו הבכיר של שר־הביטחון.

הטענה המוסחת נגד רבין על שהוא עצמו אחראי לניסוח רשימות־הרכש, כיוון שהוא עבר עליהן ואישר אותן, אינה מוצדקת במקרה זה. גם אם היתה לרבין ביקורת חמורה על נושאים אחרים המתרחשים בתחום מערכת הביטחון, הוא לא שש ליצור עימות עם שר־הביטחון על רקע זה.

דוגמה לכך מהווה פרשת טילי הפרט שנג. כאשר העלה פרס בפני רבין את הרעיון לתבוע מהאמריקאים לספק בעתיד לישראל את טילי הפרטנג, שאספקתם נדרשה בעבר עוד על־ידי משה דיין, התייג רבין לכך. אולם הוא לא הביע את התנגדותו במפורש בפני פרס כדי לא לייצור עימו עימות ולא להגיע לכלל מחלוקת. לכל היותר הוא השמיע מיספר הערות שמהם היה פרס צריך להבין את יחסו של רבין לנושא.

למרות שהוא מומחה צבאי העולה לאין ערוך על פרס, התאמץ רבין שלא לפגוע בסמכותו של שר־הביטחון ולהשאיר לו חופש פעולה על אף ביקורתו עליו. ניסיונו של פרס לנצל התנהגות זו של רבין, להחזיר את הכדור לרבין ולהטיל עליו את האחריות לאישור הרשימות, נוגד את כללי המישחק בדיוק כמו התפרצותו של רבין.

שבוי בחצר

הביזאנטינית

"מה" בדבריו של רבין, היה מוצדק. אבל ה"איך" וה"איפה" הם שגרמו לסערה. גם אם יש לרבין ביקורת על מערכת־הביטחון, ספק אם הן מקום המתאים להשמיע ביקורת זו הוא במסיבת־עיתונאים ישראלים בווינגוטור. מה גם שבאותה הזדמנות עצמה, הוכיח רבין כי מערכת השיקולים שלו אינה שונה בעיקרה מזו של אלה שערכו את רשימת מות הרכש המבישות. כאשר נשאל רבין איך תמך ישראל בעתיד את הרכש שלה בארצות־הברית, אחרי שיקוצץ הסיוע על כספי, נתן רבין להבין שזה שיחליט על היקף הסיוע הצבאי יצטרך גם לדאוג איך תממן ישראל רכש זה. צורת מחשבה זו אינה שונה מהתפיסה שגרמה לניסוח חסר ההצדקה של רשימות הרכש. לעג הגורל הוא שבמכשלה הזאת נכשל אדם שרק לפני ימים מספר ניסה להוציא צו מיוחד לאיסור פירסום סודות מדיניים. רבין שם את עצמו ללעג ולקלס בכך שהתגלה כי מדליף הראשי של סודות הממשלה.

ההתפרצות המדהימה נתנה קלף חזק בידי יריביו של רבין, מחוגי מערכת הביטחון נרמו כאילו נכשל רבין כחוצה צאה משתייה מופרות של אלכוהול, שי שיחררה את כל מעצורי לשוננו. אחרים הצביעו על התפרצותו כהוכחה לכך שהוא מתקשה לתפקד כראוי בתפקיד ראש־הממשלה. שמעון פרס ניצל את מעידתו של רבין בתבונה. הוא שיחק אותה עד הסוף, נמנע מלהגיב, חיזק את תומכיו כאיש שקול ואחראי שאינו נסחף להתמודדות מילולית גלויה עם ראש־הממשלה. בשמו מסרו רק בעקיצה כי "שמעון פרס אינו מתערב בתהליכי הביקורת העצמית של ראש־הממשלה".

אותה שעה כבר החלה הבחישה הגדולה בקלחת של מיסלגת־העבודה. שוב, כמו אחרי פרשת סבסטיה, החלה תסיסה הירידתית לחפש תחליף לרבין כראש־ממשלה. אנשי שמעון פרס, בידועם שהקריעו אינה כשרה עדיין לזינוק לעבר כס ראש־הממשלה, שוב הציעו את חיים צדוק כמועמד לרשת את רבין. אלא שספק אם תסיסה זו יש בה גם הפעם כדי לסכן את שילטונו של רבין.

דווקא ההתפרצות הבלתי מחושבת הירשה לרבין לעצמו מעידה על ביטחונו הרעיוני הגובר והולך. יותר ויותר מבסס רבין את שילטונו על החצר הביזנטית שלו, המוכרכת מיועצים, מלהיכרטינים, יועצי סתרים וסתם אנשי־חצר. מהם הוא שואב את כוחו וגם את ביטחונו העצמי. השאלה היא רק אם אין הוא הופך בהדרגה שבוי בידיהם?!

ספורט

כדורגל

מישחקים אסורים

לפני כשבועיים, בשעת־לילה מאוחרת, עדיין דלך האור באחד מהדרי מלון רמת־אביב בתל־אביב, שם התאכסנה ניבחרת ישראל בכדורגל, שהיתה בעיצומו של ההכנות למישחק הבינארצי נגד דנמרק. דויד שווייצר, מאמן־הניבחרת, יצא מהדרו לעבר חדריה־מגורים של חניכיו, לסיור שיגרת. שווייצר נדהם, משנוכח כי קבוצת כדורגלנים יושבת בחדר המואר סביב שולחן ומשחקת קלפים. כאשר סכומי־כסף בלתי־מבוטלים נערמים על השולחן, שווייצר המזועזע ממה בחריפות בפני הכדורגלנים שלו, והזהירם לבל יישנה הדבר. אך אוהרתו של המאמן הלאומי נפלה על אוזניים אטומות. שבוע ימים

מאמן שווייצר

קלפים במחנה־האימונים

מאוחר יותר, באותו מלון עצמו, ישבו מיספר שחקנים ליד שולחן ושיחקו קלפים.

בסוף השבוע האחרון כינס המאמן את השחקנים והזהירם בשנית. אחדים מהם ניסו להתנגד: "אנחנו משחקים על סכום מים קטנים, פוקר אנחנו לא משחקים, התנצלו."

בראשית השבוע, כאשר נשאל המאמן הלאומי דויד שווייצר, על נושא זה, השיב: "נכון ששחקני הניבחרת משחקים קלפים, אבל הם משחקים בסכומים קטנים, אני לא נותן להם לשחק פוקר, או כל מישחק אחר שמהמרם בו על סכומים גדולים."

הידרדרות משמעותית מופרית, שווייצר ער לעובדה, שמחנות־האימונים המרוכזים פותחים פתח להפרות־מישמעת מצד חניכיו, על כך מלמד גם נסיון העבר. די בציון מיספר אירועים מבישים, שי התרחשו בתקופה האחרונה בניבחרת יש־ראל בכדורגל, כדי להצביע על כך שבניבחרת תלה הידרדרות משמעותית־מוסרית ניכרת.

דויד שווייצר יודע, כנראה, עם מי יש לו עסק, ויוצא לעיתים תכופות לסיורים בכדורגל של כדורגלנים, בדרך כלל, הוא אומר, "השחקנים הולכים לישון בחצות, אצל מי שמשאיר דלת לא נעולה, אני נכנס לפעמים לבדוק."

הפוגרם ובני־העבודה

"שופט, כשהמישחק יסתיים, אשתך תהי פור אלמנה!" שופט־הכדורגל יוסף שועי, ששפט בי מישחק בין השבט הבדואי אל־הזוויל ל־מכבי קריית־מלאכי, רעד מפחד נוכח הדימויים שהופנו כלפיו. המישחק נערך במיסגרת ליגה ג/ מחוז דרום. קבוצת הפועל אל־הזוויל, עלתה על כריה־דשא, כשלמאונה אפס נקודות. השופט לא שלט ברסן השיפוט ועשה הכל, כדי לקנות את ליבם של בני השבט הבדואי אל־הזוויל, מהננג הצפוני. אך אולת־הרגל שנילו בני־השבט הקנתה ל־חלוצי מכבי קריית־מלאכי יתרון במיגרש.

רבין עם היועץ אריק שרון

מי אחראי לרשימות הרכש?

אחת הדוגמאות לכך הוא הוויכוח שהיה נטוש על הצורך או היעדר הצורך בכרישת מטוסי־קרב מדגם F-15 לחיל־האוויר הישראלי. אין ספק ואין ויכוח על כך שהצטיידות במטוסים אלה תעלה את כושת רו של חיל־האוויר. השאלה היא רק אם ניתן היה לנצל את הכספים המיועדים לרכישת מטוסים אלה, בצורה טובה יותר, לשם העלאת עוצמתו הכוללת של צה"ל. מכיוון שהמשאבים העומדים לרשות ישראל בארצות־הברית אינם בלתי מוגבלים, קיים ויכוח על צורת ניצולם. כבר כיום ברור שלנוכח כוונת האמריקאים לצמצם את האשראי לרכש צבאי לישראל בעתיד, עשויה רכישת מטוסי־הא-

מינים למישמע אוזניהם. לא שרבין גילה להם בכך משהו חדש. הדברים שאמר היו ידועים לכל ובמיוחד לכתבים הישראליים היושבים בווינגוטור, ששמעו אודותם לא אחת מפי פקידים מימשל אמריקאים וגם מגורמים ישראלים. אבל אותם דברים, כשהם באים מסו של ראש־הממשלה, גם כשהוא מסתור מאחורי הכיסוי של "מקור בכיר", יש להם משמעות חמורה. הם מתפרשים כהורשטת אצבע מאשימה מצד ראש־הממשלה לעבר שר־הביטחון על מהדל צבאי ומדיני חמור ביותר. את ההשלכה הזאת של דבריו לא תפס